

ADRIAN McKINTY

KETT

Inglise keelest tõlkinud Marianne Ots

Originaali tiitel:
Adrian McKinty
The Chain

This edition published by arrangement with
Little, Brown and Company, New York, New York, USA
All rights reserved.

Toimetanud Mari Karlson
Kujundanud Villu Koskaru
Kaane kujundanud Indrek Torm

Copyright © 2019 by Adrian McKinty
Tõlge eesti keelde © Marianne Ots ja Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-608-4
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Peab olema teatavat tarkust, et vaadata maailmale
süngelt ja näha seda osana pörgust.

Arthur Schopenhauer,
„Parerga ja Paralipomena”, 1851

Me ei tohi iial Ketti lõhkuda.

Stevie Nicks
„The Chain” (originaaldemo), 1976

ESIMENE OSA

**KÕIK NEED
KADUNUD
TÜDRUKUD**

1

Neljapäev, 7.55

Ta istub bussipeatuses, vaatab laike oma Instagrami kontol ega märkagi relvaga meest, enne kui too on juba peaaegu tema kõrval.

Ta oleks võinud koolikoti maha visata ja üle soo joosta. Ta on väle kolmeteistkümneaastane ning tunneb kõiki Plum Islandi soid ja vesiliivu. Õhus on hommikust mereudu ning mees on suur ja kohmakas. Tagaajamine muudaks mehe närviliseks ja ta peaks jälitamisest loobuma kindlasti enne, kui koolibuss kell kaheksa kohale jõuab.

Kõik see käib sekundi murdosa jooksul ta mõtetest läbi.

Nüüd seisab mees otse tema ees. Tal on peas must suusamask ja ta osutab relvaga tüdruku rinnale. Tüdruk ahmib õhku ja pillab telefoni. Ilmselgelt ei ole see mingi nali ega vemp. Praegu on november. *Halloween* oli nädal aega tagasi.

„Kas sa tead, mis see on?” küsib mees.

„See on relv,” ütleb Kylie.

„See on relv, mis on suunatud su südamele. Kui sa karjud või rabeled või üritad ära joosta, siis ma tulistan sind. Saad aru?”

Ta noogutab.

„Hea küll. Hästi. Jää rahulikuks. Pane see side silmadele. Sellest, mida su ema järgmise kahekümne nelja tunni jooksul teeb, sõltub, kas sa jääd elama või sured. Ja kui ... juhul, kui me sul minna laseme, ei taha me, et sa meid ära tunneks.”

Värisedes paneb Kylie venivast materjalist paksu sideme silmadele.

Ta kõrvale sõidab auto. Uks läheb lahti.

„Istu sisse. Ettevaatust peaga,” ütleb mees.

Tüdruk istub kobamisi autosse. Uks sulgub.

Ta pea on mõtteid täis. Ta teab, et poleks pidanud autosse istuma. Niimoodi tüdrukud kaovadki. Nii nad kaovadki iga päev. Kui sa autosse istud, on kõik läbi. Kui sa autosse istud, oled sa igaveseks kadunud. Sa ei istu autosse, sa pöörad ringi ja jooksed, jooksed, jooksed.

Liiga hilja.

„Pane talle turvavöö peale,” ütleb esiistmelt keegi naine.

Kylie hakkab silmasideme all nutma.

Mees ronib tagaistmele tema kõrvale ja paneb talle turvavöö peale. „Palun püüa lihtsalt rahulikuks jääda, Kylie. Me tõesti ei taha sulle haiget teha,” ütleb mees.

„Siin peab mingi eksitus olema,” ütleb Kylie. „Mu emal ei ole üldse raha. Ta alustab uues kohas alles ...”

„Ütle talle, et ta ei räägiks!” nähvab naine esiistmelt.

„Asi pole rahas, Kylie,” ütleb mees. „Tead, ära lihtsalt räägi, eks?”

Auto võtab liiva-kruusasel teel kähku paigalt. See kiirendab järsult ja tõstab tempot.

Kylie kuulab, kuidas auto üle Plum Islandi silla sõidab, ja võpatades kuuleb ta neist mööda sõitva koolibussi tuberkuuloosihaiget korinat.

„Sõida aeglaselt,” käsib mees.

Autouksed lähevad lukku ja Kylie kirub ennast, et võimaluse maha magas. Ta oleks võinud turvavöö lahti teha, ukse avada ja end välja veeretada. Võimust hakkab võtma paanika. „Miks te seda teete?” haliseb ta.

„Mida ma talle ütleva peaks?” küsib mees.

„Ära ütle midagi. Ütle, et ta vait jääks, kurat võtaks,” vastab naine.

„Sa pead tasa olema, Kylie,” ütleb mees.

Auto sõidab kiiresti kuskil, ilmselt Water Streetil Newburyporti lähedal. Kylie sunnib end sügavalt hingama. Sisse ja välja, sisse ja välja, nagu nõustajad talle koolis teadveloleku tunnis näitasid. Ta on kaheksanda klassi intensiivprogrammis. Kõik ütlevad, et ta on tark. Ta peab rahulikuks jääma, tähelepanelik olema ja võimalusest selle avanedes kinni haarama.

See Austria tüdruk jäi ellu, samuti need Clevelandi tüdrukud. Ja ta oli näinud, kuidas seda mormoonitüdrukut, kes neljateistkümnenaastaselt ära rööviti, intervjueriti telesaates „Good Morning America”. Nemad olid kõik ellu jäänud. Neil oli vedanud, aga ehk oli seal ka midagi enam kui vedamine.

Ta surub alla järjekordse hirmulaine, mis peaaegu et lämmatab.

Kylie kuuleb, et auto sõidab Newburyporti Route 1 sillale. Nad suunduvad üle Merrimacki jõe New Hampshire'i poole.

„Mitte nii kiiresti,” pobiseb mees ja auto võtab paariks minutiks tempot maha, kuid hakkab siis järk-järgult taas kiirust lisama.

Kylie mõtleb oma emale. Ema sõidab täna hommikul Bostonisse, et oma onkoloogiga kohtuda. Vaene ema, see kindlasti ...

„Oh jumal,” ütleb autot juhtiv naine järsku kohkunult.

„Mis viga?” küsib mees.

„Me sõitsime just osariigi piiril seisvast politseiautost mööda.”

„Pole hullu, ma arvan, et sa ... ei, oh issand, ta pani vilkurid tööle,” ütleb mees. „Ta peab su kinni. Sa sõitsid liiga kiiresti! Sa pead seisma jääma.”

„Ma tean,” vastab naine.

„Kõik läheb hästi. Keegi ei ole veel auto ärandamisest teatanud. See seisis nädalate viisi tollel Bostoni kõrvaltänaval.”

„Probleem ei olegi autos, probleem on *temas*. Ulata mulle relv.”

„Mida sa teha kavatsed?”

„Mida me teha saame?”

„Me saame ennast välja vingerdada,” usub mees.

„Kui meil on kinniseotud silmadega röövitud tüdruk tagaistmel?”

„Ta ei ütle midagi. Ega ju, Kylie?”

„Ei. Ma luban,” nuuksatab Kylie.

„Ütle talle, et ta vait oleks. Võta see asi tal näo eest ära ja ütle, et ta pea langetaks ja alla vaataks,” käsib naine.

„Hoia silmad kõvasti kinni. Ära tee piiksugi,” ütleb mees, võtab Kylielt sideme ära ja surub ta pea alla.

Naine peatab auto, arvatavasti peatub politseisõiduk nende järel. Ilmselt jälgib naine politseinikku tahavaatepeeglist. „Ta kirjutab numbrimärgi üles. Ilmselt andis raadio kaudu ka teada,” ütleb naine.

„Pole hullu. Sa räägid temaga. Kõik saab korda.”

„Kõigil osariigi politseiautodel on pardakaamerad, eks?”

„Ma ei tea.”

„Nad hakkavad seda autot otsima. Kolme inimest. Me peame auto küüni peitma. Võib-olla aastateks.”

„Ära pinguta üle. Ta teeb sulle lihtsalt kihutamise eest trahvi.”

Kylie kuuleb politseiniku saabaste krudinat, kui too, oma sõidukist väljunud, nende poole kõnnib.

Ta kuuleb, kuidas naine juhipoelse akna alla laseb. „Oh jumal!” sosistab naine politseiniku lähenedes.

Avatud akna juures politseiniku saabaste krudin vaikib.

„Kas midagi on valesti?” küsib naine.

„Proua, kas te teate, kui kiiresti te sõitsite?” küsib politseinik.

„Ei,” vastab naine.

„Te sõitsite kaheksakümne viiega. Siin on neljakümne-piiranguga koolide ala. Te ilmselt ei märganud.”

„Ei. Ma ei teadnud, et siin kuskil kool on.”

„Siin on väga palju liiklusmärke, proua.”

„Palun vabandust, ma lihtsalt ei näinud neid.”

„Ma pean paluma näha teie ...” alustab politseinik ja jääb siis vait. Kylie teab, et mees vaatab teda. Ta väriseb üle keha.

„Härra, kas see on teie tütar?” küsib politseinik.

„Jah,” vastab mees.

„Preili, kas te saaksite mulle palun oma nägu näidata?”

Kylie tõstab pea, aga hoiab silmad kõvasti kinni. Ta väriseb ikka veel. Politseinik on aru saanud, et midagi on valesti. Möödub pool sekundit, kuni politseinik, Kylie, naine ja mees otsustavad, mida edasi teha.

Naine oiatab ning siis kõlab üksainus lask.